

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Romer-Vise

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Romer-Vise", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, University of Aarhus. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker:
https://tekster.kb.dk/text/gv-1837_573-intro-shoot-idm63.pdf (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Grundtvigs antiromerske kompleks

Grundtvig havde ikke talt latin siden sin embedseksamen i 1803, men i reformationsåret 1836 måtte han ved en enkelt lejlighed gøre det for at kunne opponere ved Trinitatis-præsten Valdemar Henrik Rothes disputatsforsvar. Det faldt ikke heldigt ud, hvad han selv blankt og ikke uden selvironi tilstod overfor venen B.S. Ingemann:

“[...] at det var slet Latin behøver jeg næppe at bemærke [...]. Saa snart jeg imidlertid blot lukkede Munden op paa det forbistrede Kragemaal, sank det romerske Aag, sagtens for at hævn sig, med en saadan Vægt paa mine Skuldre, at jeg [...] rystede som et Æspeløv” (Grundtvig og Ingemann 1882, s. 185).

* Personligt var Grundtvig fra sin ungdom ellers en særdeles habil latiner. Han afgik således fra Aarhus Katedralskole oktober 1800 med førstekaraktter med udmærkelse (*laudabilis præ ceteris*) i latin. I sine ungdomsdagbøger strøede han om sig med latiske citater, og han læste ivrigt Holbergs latinsprogede værker (Bugge 1966, s. 1-11).

Grundtvigs krig imod al 'latinitet', herunder latinsk grammatik, latinskolen og Københavns Universitet, de klassiske romerske digtere, filosoffer og jurister, ja, mod 'Rom' i det hele taget, mod katolicismen, paven og 'papisteriet', mod 'den romersk-italienske videnskabelighed' og hvilke andre udtryk og skældsord, han brugte herom, kan set med moderne øjne virke uforståelig, overspændt eller rent ud manisk. Sådanne virkede den da også på mange samtidige, ikke mindst inden for universitetsverdenen. Men var der tale om en krig, så var det dog ikke nogen enmandskrig. Grundtvig var ikke alene i sin kritik af 'latiniteten', og han var heller ikke den første til at rejse kampen.

Nogen samlet fremstilling af Grundtvigs "antiromerske kompleks" (Pontoppidan Thyssen 1965, s. 103), som har mange kilder, findes endnu ikke, men en koncentreret oversigt over kompleksets litterære aspekter er givet af Flemming Lundgreen-Nielsen. Efter Reformationen og frem til midten af 1700-tallet var Romerriget generelt blevet opfattet som et civilisatorisk højdepunkt. Men da man derpå fra Holbergs tid og senere i romantikken besindede sig på, hvad der var dansk og nordisk, blev Romerriget uvilkårligt "det store verdenshistoriske modbillede til fædrelandet" (Lundgreen-Nielsen 1993, s. 259). Dertil kom, at latin som videnskabeligt sprog på Københavns Universitet og i de lærde skoler fra midten af 1700-tallet var trængt dels af naturvidenskaberne og de tekniske fag, dels fra national side, som f.eks. det i 1742 grundlagte Kgl. Danske Videnskaberne Selskab, der ønskede at fremme videnskabelige studier på dansk og om Danmark. I sidste fjerdedel af 1700-tallet trådte Tyge Rothe og professor Abraham Kall frem som nationale historikere, Rothe med den vidtløftige *Christendommens Virkning paa Folkenes Tilstand i Europa* (1774-1783) på 2.586 sider, som Grundtvig slugte, Kall med en meget udbredt skolebog i *Verdenshistorie* (1776 og følgende oplag), som også Grundtvig benyttede i sin historieundervisning ved Det schouboeske Institut 1808-1811. Rothe og Kall betragtede begge Romerriget som en overgangs- og forfaldsfase i folkenes historie. Også Herder, som Grundtvig studerede i disse år, anså Rom for en 'røverhule' (Vind 1999, s. 287 f.).

Grundtvigs første omfattende undsigelse af Romerriget som en ugudelig stat offentliggjordes 1812 i *Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng*. I de følgende årtier bredte han det historiske angreb ud til en omfattende kritik af romerånden i det moderne Frankrig, hos de tyske naturfilosoffer (især Schelling) og digtere (bl.a. Goethe), foruden romerånden i pavestaten og i Det Tysk-romerske Rige (Lundgreen-Nielsen 1993, s. 271).

Teologisk kan der desuden peges på, at Grundtvigs senere afvisning af den 'juridiske' opfattelse af gudsforholdet, der havde hersket i den vestlige kirke siden Tertulian, og hans opdagelse af et lysere og mindre spekulativt syn herpå hos Irenæus, udgør en del af forklaringen på hans opgør med 'Rom' i dennes skikkelse af katolsk kirke (Væрге 2012, s. 123 ff.).

Psykologisk kan det muligvis også hævdes, at lidenskab og raseriet i opgøret kan have en del af sin forklaring deri, at det i nogen grad var et selvopgør i forhold til den konservative pietisme, Grundtvig var opvokset i, følte sig forpligtet på og efter 1825 måtte afregne med (Bugge 1965, s. 52).

Nogen konkret eller aktuel årsag til "Romer-Vise" kendes ikke.

* Interesserede kan søge videre i forfatterskabet, f.eks. gennem registeret til Auken (2005), s. 731, opslagsordet "Rom".